

A LÉTEZŐK EGYMÁSKÖZÖTTI VISZONYA.

A létezők egymásban léteznek valahogyan olyan módon, melyben minden lényt egy végtelen sík formájában képzelhetünk el, melyet hasonlóképpen számtalan végtelen sík metsz, illetve olyan képességgel bír, hogy minden elképzelhető síkokat metszeni képes.

A síkok egymáshoz való viszonya metszési vonalaikban ábrázolódik, vagyis adja ki a formát. úgy amint minden sík a többit áthatja, minden lény potenciálisan benne foglaltatik a többiben. Ha ez nem így volna a kölcsönös egymásra hatás, érzés, befolyásolás lehetetlen, volna. Minden lény ilyen jelenléte a többiben érthetővé teszi a térbeli és időbeli vándorlást mozgás nélkül.

Az egyéniség létrejötte. A végtelen síkok bármely pontja a központtá válhat amennyiben a szükséges előfeltételek adottak, vagyis megvan a hajlam, amelyben az individuális tudat a körülményeknek megfelelően materializálódik, vagyis ki kristályosodik mászóval alakba, formába öltözik.

Egy ilyen kikristályosodáshoz az elhatározás szükséges mely a célt tartalmazza, és ez adja a lényegi alapot mely a szobanforgó tudatsíkokhoz a legnagyobb AFFINITÁSSAL bír és, ami számára a legnagyobb formáló képességgel bír.

AZ ÉN nem más, mint egy VONATKOZÁSI KÖZPONT.

Ezt a legkönnyebben úgy lehet megérteni, ahogy egy tárgy felületén található vízcsepp azon irány felé mozog, amerre a felület hajlik, és ezáltal annak legmélyebb pontján áll meg.

Igy határozza meg a lényegi síkok dőlése, HAJLAMA, az új középpontot. Amennyiben a régi elhal, megszűnik. Ezek a HAJLAMOK határozzák meg az újjászületések helyét, vagy azokat a helyeket, ahonnan az egyéniség kinéz. A nézőpontot, ezen hajlamok, olyan módon befolyásolják, mint ahogyan mi a csiszolt lencséken keresztül nézve más képet látunk.